Любов до рідної землі в поезії В. Сосюри. Твір 10 клас

Володимир Сосюра – поет, якому не треба було бити себе у груди і запевняти у любові до батьківщини. У кожному вірші, написаний він про кохання чи про природу, бринить ця любов. Рідна Донеччина постає перед нами то «холодними травами, де дерева шумлять і плачуть за Дінцем» , то вогнями станцій, силуетами домен, синім степовим небом.

Поет згадує «п'янкий солодкий дух акацій», рідне село, в якому вже не зустрінуть його ні мати, ні сестри, ні старий собака. Батьківщина для Сосюри складається з отаких, на перший погляд, дрібниць, як спогади про шахти й цегельні заводи, куди йшли на зміну хлопці з сусідньої вулиці, з червоної шипшини по осені, «дзвіна гітари у місячні ночі» ... Усе це життя, усе воно пройшло тут, на «малій батьківщині». Старий учитель зустрічає поета («Знов село»), палять вони удвох цигарки, згадуючи, як колись малий Володя курив потайки в час перерви. Школярі вітають Сосюру, цитують «Червону зиму» , дорікають – «Чом це ти одягнувся буржуєм?» . Кожний дім у селі – це люди, серед яких виріс поет, яких не забув. Багатьох уже нема: «О любий Холоденко, далекий брате мій, зарубаний в бою!». Багато що змінилося, і поет уже не у свитині, не в піджаці, а у шляпі й пальто. А душа та ж сама. Побувавши у рідних місцях, він розуміє, що не заповнив «анкету життя», що треба

Працювать, працювать безумовно!
Кожній хвилі нема ж вороття!

Так, від «малої батьківщини» через працю і думку зір поета звертається до великої Батьківщини, знов осмислюючи, що таке патріотизм, яке місце він посідає в душі, що робить людину патріотом. У поезії «Любіть Україну» Сосюра із властивою тільки йому схвильованою емоціональністю звертається до всіх співвітчизників, наче хоче передати найважливіший висновок, який зробив у житті.

Любов до Батьківщини з великої літери повинна бути свідомою і водночас природною:

Любіть Україну, як сонце, любіть,
Як вітер, і трави, і води...

Україна – «неопалима купина», що палає у віках, не згораючи, краса її «вічно жива і нова», а мова –солов'їна. Сосюра закликає й благає, у його інтонаціях немає «категоричного імперативу», він звертається до читача як до друга, щоб сказати йому дуже важливе: без любові до України не можна буде любити інші народи, коханий відвернеться від дівчини, якщо вона «не любить Вкраїну».

Сосюра не раз замислювався над плинністю людського життя. Він знав, що колись ляже в землю, як насіння, а нові покоління зростатимуть. Але в поезії «Любіть Україну» він знаходить відповідь на питання – а що потім? Відповідь проста:

Любіть у коханні, в труді, у бою,
Як пісню, що лине зорею...
Всім серцем любіть Україну свою, –
І вічні ми будемо з нею!